

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 21. Constantius Ecclesiæ favet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

militate, & charitate scripti, Victo-^{Sæculum V.}
 ris animum expugnarunt. S. Augustino ^{A. C. 420.}
 respondit, affirmans, se errores emen-^{II. Retr. c. 56}
 dasset, sicut etiam tam in exordio, quam
 in fine sui operis declaraverat, mentem
 se mutaturum, si quis ostenderet, fuis-
 se deceptum. Itaque quamvis erro-^{Aug. III. de}
 res ignorantia defendisset, Catholicus ^{an. orig. in}
 fuit. ^{fine.}

§. XXI.

Constantius Ecclesiae favet.

Circa finem anni 420. vel initium se-^{Ap. Aug. I.}
 quentis Alypius, in Italiam reductus, ^{op. imperf.}
 Bonifacio Papæ quatuor libros, ad eum ^{c. 85. ibid. c. 7}
 directos, & Comiti Valerio secundum li-^{ibid. c. 42. 74.}
 brum de Nuptiis, & Concupiscentia at-^{III. c. 35.}
 tulit. Pelagiani, hujus profectionis oc-
 casione arrepta, calumnias sparserunt in
 vulgus; Alypium ultra octoginta equos
 ex Africa transtulisse, quos Tribunis do-
 no daret; aurum largissime profudisse,
 aliis pingues procurasse hæreditates, ut
 potentes corrumpere, & populum ad
 seditionem excitaret. Putida quidem
 hæc erant mendacia; at conjecturæ lo-
 cus est, Alypium in mandatis habuisse,
 adversus Pelagianos quidquam in Regia
 moliri. Siquidem tunc contra eosdem ^{Sup. 9.}
 emanavit Edictum Constantii, quem Ho-^{Theoph. an.}
 norius, cujus sororem duxerat, sexto I-^{412.}
 dus Febr. nempe octava ejusdem Men-

F f f 2.

ls

Sæculum V. sis anno 421. Imperatorem pronuntiave-
 rat; is deinde post sex menses e vivis

A. C. 421.

Olymp. ap.

Phot. Cod. 80

p. 194. Chr.

Cod. Theod.

an. 421. ap.

Baron. an.

420. init.

Phot. Cod. 53

Sup. l. XIII.

§. 51.

de prædict. p.

III. c. 38. ap.

Prosp.

Poss. vit.

Aug. c. 16.

de Hæres.

c. 16.

abijt. Edictum ad Volusianum, Romæ
 Præfectum, datum præcipit, ut Pelagi-
 ni, & nominatim Celestius ad centum
 millia passuum ab urbe arceantur; ni po-
 reant, Præfecti Ministris poena capitis in-
 tentatur. Rescripto suum mandatum
 Præfectus junxit, ne quis relegatos sub
 poena exilii reciperet. Idem est ille Vo-
 lusianus, Junioris Melaniæ propinquus,
 ad quem S. Augustinus celebrem Episto-
 lam de Incarnatione dederat.

Constantius Imperator Carthaginæ
 etiam Rudera Templi Deæ Coelestis iun-
 ditus everti jussit, ita ut ille campus ad
 mortuos sepeliendos destinaretur. Ex
 his vanitas Oraculi, quam Dea olim præ-
 derat, patuit, Templum suum post ruinam
 restaurandum. Hujus Templi de-
 molitionem Ursus Tribunus, & ibi loco-
 rum ærario Præfectus, Christianus Ca-
 tholicus, executioni dedit; Is aliud e-
 tiam Religionis obsequium præstitit, dum
 nefanda Manichæorum Mysteria dete-
 xit; tantum arcanum puellula, cui no-
 men Margaritha quæ necdum annum
 duodecimum attigerat, & Eusebia, quam
 Sanctimoniam dicebant, ambæ inter
 Manichæorum Electas annumeratae, &
 vulgarunt. Ut hæc explorarentur, non
 ultima causa fuit S. Augustinus, quod su-
 perst.

perstitutionum istarum non esset ignarus. Sæculum V.
Hæc ipse particulatim in suo libro de Hæ- A. C. 421.
resibus enarrat. Istarum rerum Acta au-
 thentica coram Episcopis in Ecclesia Car-
 thaginensi conscripta. Manichæi illos
 inter se, quorum erat ejusmodi infamia
 peragere, Catharistas, seu Purificatores,
 vocabant.

Illo ferme tempore Carthagine in lu-
 cem prodiit Hæretici cujusdam, Veteris
 Testamenti inimici, liber, qui in foro Por-
 tui juncto venum expositus est. Con-
 venerunt haud pauci, magna aviditate
 animi, & delectatione hanc lectionem
 audientes. Non nullos Christianos ze-
 lus impulit, ut hunc librum S. Augustino
 submitterent, rogabantque, ut sine dila-
 tione responderet. Is statim agnovit,
 libri Auctorem non esse Manichæum, sed
 Marcionitam, vel haud absimilis Sectæ
 Hæreticum; quippe Deum, Mundi Crea-
 torem, negabat, cum econtra Manichæi
 dicerent, hunc esse Deum Bonum, qui
 Mundum fabricaverat, verumtamen ex
 materia, cujus ipse Auctor non esset.
 Ergo S. Augustinus huic scripto aliud o-
 pus opposuit, cui titulus: *Contra Adver-*
sarium Legis, & Prophetarum, quod in
 duos libros divisit. In primo libro ad
 objectiones contra diversa loca veteris
 Testamenti respondet, de Creatione Mun-
 di, & singulariter de Homine, de pecca-

Sæculum V.

A. C. 421.

L. II. c. 10.

to Adami, de Diluvio aliisque ejusmodi quæstionibus. In libro secundo respondet ad loca novi Testamenti, quæ ad infringendum vetus adhibebantur. Inimadvertit, Judæis præter Scripturas Canonicas, Traditiones non scriptas fuisse, quas memoria recitabant, & *Deuterio* appellabant. Ex eo probatur, si S. Augustinus rem bene noverat, tunc temporis necdum *Talmud* fuisse scriptum.

§. XXII.

Ultima S. Augustini contra Donatistas opera.

Aug. II.

Retr. c. 59.

ep. 204.

al. 61.

Dulcitius Tribunus, & Notarius Imperatoris in Africa versabatur, ut executioni mandaret Cæsaris jussa, & Donatistas ad Ecclesiam reducere sageret. Is hac super re scripsit ad Gaudentium, Episcopum Thamugadensem, quondam ab ipsis in Colloquio Carthageniensi deputatum, summopere obtestans, ne quod sibi propositum dicebat, exequeretur, seque cum omnibus suis, & Ecclesia sua flammis traderet, & subjungens, si se innocentes, & justos crederent, ipsis magis juxta Jesu Christi præceptum esse fugiendum. Gaudentius respondit, duobus Epistolis, quas Dulcitius ad S. Augustinum misit, rogans, ut ipse responderet. Primo S. Augustinus in Epistola ad Dulcitium excusari se petit, dicens,